ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

THESAURUS
GRAECAE LINGUAE
AB HENRICO STEPHANO
CONSTRUCTUS

Λεπρὸς, ὰ, ὸν, [Leprosus, Depetigosus vel Depetigiosus, Scabiosus, Gl.] Scaber, Scabrosus, Asper ex decedentibus ex eo squamulis : ut dicitur Scaber myrrhæ cortex : a λέπος, quasi λεπηρός : ut λεπροὶ ὄνυχες, Scabri ungues, Celso et Plinio. Diosc. 2, 140, de lapathi radicibus : Θεραπεύουσι λέπρας, λειχῆνας, ὄνυχας λεπρούς. Unde Plin. 20, 21 : Hippolapathi radices privatim ungues scabros detrahunt. Idem eod. I. c. 206, de ranunculo : Ὄνυχας λεπροὺς καὶ ψώρας ἀφίστησι καὶ στίγματα ἐξαίρει. Quod ita Plin. sub fin. I. 25 : Ad lepras et psoras eis utuntur, et ad tollenda stigmata. ‖ Et λεπροὶ, Leprosi, h. e. quorum cutis in scabras quasdam squamulas resolvitur. Theophr. C. Pl. 2, 8 fin. [6, 4], de quibusdam aquis : Καὶ γὰρ ἄνθρωποι λουόμενοι, λεπροὶ γίνονται, καὶ τὰ φυτὰ παραπλησίαν τινὰ λαμβάνει διάθεσιν. [De locis asperis Hippocr. De aere § 79 : Οὔρεσι λεπροῖσί τε καὶ ἀνύδροισι · 123 : Λεπρὰ, ἄνυδρα καὶ ψιλά. Ubi ante Coraen bis λεπτός. SCHNEID. Lycophr. 642 : Ἀκτὰς λεπράς. Oppian. Hal. 3, 340 : Ὃς πέτρῃσιν ἀεὶ λεπρῇσι γέγηθε. Inscr. Rhodia ap. Bœckh. vol. 2, p. 571, n. 2905, 1, (D) 12 : Ἀπὸ δὲ τῶν ἐγκολάπτων ὅρων εἰς τὸν ἀπέναντι βουνὸν λεπρὸν ἐθήκαμεν ὅρον.] Ap. Aristoph. ἱμάντες ἐκ λεπρῶν variis modis exp. Sunt enim qui subaudiant βοῶν : quod talium coria sint firmiora : alii esse volunt Locum urbis, ubi erant τὰ βυρσεῖα. V. et alia ap. Schol. et Suid. v. Ἀγορανόμος, ubi facit nomin. Λεπρός. Ach. [723] : Ἀγορανόμους δὲ τῆς ἀγορᾶς καθίσταμαι Τρεῖς τοὺς λαχόντας · τοὺς δ' ἱμάντας ἐκ λεπρῶν : solebant autem olim οἱ λογισταὶ loris cædere τοὺς τῆς ἀγορᾶς. Suid. [De accentu v. Arcad. p. 74, 10.]